

KRIPPL GRÉTA

Fejünk felett az ég

KRIPPL GRÉTA (1991) Budapest

Az ördög kattogó szeme vizslathatja így a pokolba zuhanó embereket, ahogy az a hólégballon meredt ránk magányos szemgolyóként napokon át. Megesküdnék, hogy az öreg Cirbőj a falu végén ki se' tette a lábát a konyhából, mióta az a néhány turista a fejünk felett köröz, a'szisz, hogy a lopott kerti szerszámkészletét akarják kikélni. Nem akarnak ezek semmit se, csak fődét érni.

Egyre sűrűbben hordja ide a szél a nyikorgó visításukat, mintha be nem állana a szájuk egy pillanatra se. A harmadik naptól hallani véltem a fákat is, zsörtölődnek a szüntelenül hozzájuk csapódó szerkezettel. Pont úgy, ahogy a szempillák hajlongva viaskodnak, hogy a szem ne essen ki a gödréből. Ha rajtam múltana, kipottyanna, mer' az ember nem az égbe' való. Estéknént, hogyazistenbe', de a ballon vizsatükrözi a csillagokat, rá se' lehet nézni. Eszembe is jutott, hogy ez valami úrből' hullott fene, de ha nappal nézegetem, nincs kívánalmam emberfeletti gondolatokhoz. Ez csak egy, a városból' elszabadút turisztikai jármű.

Van egy kis talponálló a Cudarék mellett, ott má' negyedik napja folyik a vita ifjak és vének között a nagy, üvöltő szemgolyóról.

– Én aztat nem tudom, mér, de az Úr kütte, figyelmeztetésbű!

– A francokat, kisodorta a szélvihar a ballont a városból. Várják, hogy megmensték őket.

– A megváltást!!

– Ááh, melyik ember bírja ki majdnem öt napig víz nélkül, he?

– Ki tudja, ezek városiak.

– Én sajnálom azokat a' együgyű kirándulókat abba' a ballonba'. Csak kiabálni tudnak. Bele fogunk bolondulni a sivalkodásukba.

– Az állatok se bírják, no. A Berkenyin macskáit két napja haza se mennek, a tehének nem emésztenek, a tikokról' ne is beszéljünk.

– Egyébként izs, ilyenkor, sötétedés után má' nem illik a csillagok közül' lesikítozni a csöndös településre, aluggyanak.

Teját főzők, a forraló éppe' olyan kétségbeesve sípol, mint a fejem két oldala. Pipó, a Nyestéék legkisebbje bekopogtat hozzám, és sírva könyörög, hogy vigyem a puskám.

– Idősanyám má' a'szisz, a másik világon van, alattunk, oszt csak kántálja, hogy fiatalon nem kakaskukorékolázsko' kellett vóna hazarohangásznia.

– Miért?

– Hát, hogy a sikítás a sátán á'tali marcangolásból' eredezik.

– Én nem lövök le senkit és semmit. Készültem kidobni a puskát. Az a pár madárka gyerekkori botlás vót. Ne vessed a szememre többé.

Hat napja hallom őket, ez az ördög művészete. Remeg a kezem, még a beleim is berzengenek, a körömyomaim a falon. Lassan rágyüvök, hogy a masina szabályos köröket tesz a házak fölött, mint valami örvénybe', olyan, mintha a koponyámba karcolódnának a karikák, má' látom, 'hogy szédülnek a faluba'

az emberek, ha lenne telefonvonal, hívnám a várost, de nincsenek vezetékek, nincsenek vezetékek a fák között, csak az emberi vijjogás szeli ketté az állott levegőt a háztetők fölött. Csak egy pukkanás, az vóna a feloldozás, minden le-hullana, még a csillagok is, má' nincs mivee' kaparásznom a falat, túrom a konténert, nem tudom, mióta, holvanmá', kiszúrom a szemét, nem is hullani, ömölni fog a retina, a szembogár, elmossa a pillákat az akarat, holazistenbe', holazördögbe', Pipó anyja is visszagyühet ide, hozzánk, a faluba, hét átkozott napja sípol a világ, megvan, itte' van, gyühettek vissza macskák, kilövöm a szemét, a kereszt alatt, a kereszt alá állok, már rég éhen vesztek, szomjan vesztek, minek visítotok, síkíhattok eleget a túlvilágon, itt, a kereszt alatt, a térgyemen, itt, a puszka elsült.

LÁSZLÓ ERZSÉBET

A világ táncol a szélben

LÁSZLÓ ERZSÉBET (1979) Tordas

Ez egy iszonyú zsúfolt nap volt. Menjünk visszafelé. Először is mindjárt itt lesz ez a néni, aki fekszik az úttesten, mozdulatlan. Körülötte gyülekeznek az emberek, dudálnak az autók. A Checkpoint Charlie egyik kávézója előtt állok, nagyon figyelek, hogy el ne szalasszak semmit.

Ez életem legboldogabb napja.

De kezdjük akkor. Amit én tudok, előre szólok, azt nem fogod elhinni, mert nem tudja senki. Lehet, hogy azt gondolod, itt áll ez a srác az utcán, átlagos, kicsit talán furcsa is, hogy nem néz egyenesen rád, csak lefelé vagy az ég felé.

Igen, ez vagyok én, és teljesen jól tájékozodom így is, nem értem, miért kellene máshogy csinálni. A cipőm orra és a térdem magassága közötti 45,3 centiméteres sávban elhelyezkedő tárgyak alapján mindenhová eltalálok. Illetve sokkal jobb lenne, ha csak a háztetőket nézhetném, mert azok nem változnak, mindig ugyanott vannak, míg egy postaláda tartóoszlopát áthelyezhetik, vagy a szeméthyűjtők is máshová kerülnek néha, arról az eldobott euróról nem is beszélve, ami egy teljes héten át feküdt egy fa alatt a sárba taposva. Titkos gyönyörűséggel figyeltem, amíg valaki fel nem szedte. Ez a Wilhelm Peck Strassén történt, azóta nem is járok arra.

A tudományom a következő, nem ez, amit itt elmondtam: például itt van ez a néni, alig néztem rá, de máris tudtam, hogy meg fog halni.

Állok a Checkpoint Charlie-n, ahogy minden nap hétfőtől péntekig 13.15-től 14.00-ig. Ilyenkor mennek az emberek ebédelni, amit az étkezdék és éttermek ajtaján kiáramló szag alapján állapítok meg, mivel benézni nem szoktam. Nálam szendvics van. Ugyanazt szeretem enni hétfőtől péntekig, rántott húsos szendvicset salátával, majonézzel, ahogy a magyar mami csinálta mindig, amíg élt.

Csodálatosak az épületek itt is, az ereszek elegánsan, formailag kifogástalanul rajzolják körbe a háztetőket. Az ujjammal körbe is szoktam futni a látványon, annyira szép. Felfelé nézek, mivel ott van az útkereszteződés kiteljesedése, a kereszt, mely kis térré szélesedik, és odafent kitérül.